

Rozpis čítania NZ na Október '08 - Rok sv. Pavla

Dát.	deň	Lectio divina	Prečítať	Dát.	deň	Lectio divina	Prečítať
1.	st	<b>Rim 4,13-25</b>	<b>Mk 14</b>	17.	pia	<b>11, 25-36</b>	<b>Lk 14</b>
2.	št	5, 1-11	15	18.	so	12, 1-8	<b>15</b>
3.	pia	5, 12-21	16	19.	Ne	12, 9-16	16
4.	so	6, 1-14	<b>Lk 1</b>	20.	po	12, 17-21	17
5.	Ne	6, 15-23	2	21.	ut	13, 1-7	18
6.	po	7, 1-13	3	22.	st	13, 8-14	19
7.	ut	7, 14-25	4	23.	št	14, 1-13	20
8.	st	8, 1-17	5	24.	pia	14, 14-23	21
9.	št	8, 18-30	6	25.	so	15, 1-13	22
10.	pia	8, 31-39	7	26.	Ne	15, 14-21	23
11.	so	9, 1-18	8	27.	po	15, 22-33	24
12.	Ne	9, 18-33	9	28.	ut	16, 1-16	<b>Jn 1</b>
13.	po	10, 1-11	10	29.	st	16, 17-27	2
14.	ut	10, 12-21	11	30.	št	<b>1Kor 1,1-9</b>	3
15.	st	11, 1-10	12	31.	pia	1, 10-17	4
16.	št	11,11-24	13	<a href="http://www.fara.sk/kotesova">www.fara.sk/kotesova</a>			

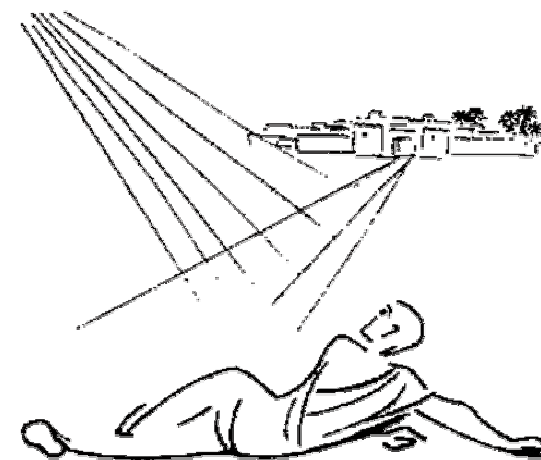
# ROK SV. PAVLA

(29.6.2008 - 29.6.2009)

Lectio divina na každý deň

IV.

Rimanom 4 - 1Kor 1



Kto si, Pane?

(Sk 9,5)

*Nihil obstat:* Mgr. Jozef Šoška, cenzor.

Vydalo spoločenstvo pri RKFÚ Kotešová.

Objednávky: RKFÚ Kotešová 013 61; 041/5575636; [kotesova@fara.sk](mailto:kotesova@fara.sk)

Ak by ste chceli podporiť nejakým milodarom šírenie *Lectio divina*, môžete - na č. účtu: 042 44 88 986/0900 (Slov. sporiteľňa). Pán Boh zaplatí!

október 2008

## *Modlitba pred čítaním Svätého písma*

*(por. Lk 1,38; 2,19)*

Príď, Duchu Svätý, príď na mocný príhovor  
Nepoškvrneného srdca Panny Márie,  
Tvojej milovanej nevesty.

Ty sám si ju uschoptil, aby zachovávala Slovo  
vo svojom srdci a premýšľala o ňom.

Ty si jej srdce úplne zameril na Ježiša.

Urob aj s mojím srdcom tento zázrak.

Ukáž mi v dnešnom Slove Ježiša Krista a daj,  
nech s Máriou v poslušnosti viery odpovedám:

*Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa Tvojho slova.*

## *Modlitba po čítaní Svätého písma*

Sláva buď večná Otcovi,  
jeho milému Synovi  
i Duchu Tešiteľovi,  
čo všetko v láske obnoví.  
Amen

*Ježiš, ktorý má moc splniť, čo sľúbil*  
*Ježiš, ktorý vylieva svoju lásku*  
*Ježiš - mocný, lebo môže; dobrý, lebo chce*  
*Ježiš, s ktorým som zomrel v krste*  
*Ježiš, ktorému sa zo srdca podriadujem*  
*Ježiš, ktorý mi ponúka Ducha lásky*  
*Ježiš, bez ktorého som úbožiak*  
*Ježiš, ktorý skúma moje myšlienky*  
*Ježiš - záruka mojej nádeje*  
*Ježiš, ktorého láska je silnejšia ako smrť*  
*Ježiš, ktorý ma povolal do života*  
*Ježiš - vznešený Tvorca*  
*Ježiš - môj Vládca*  
*Ježiš, ktorý ku mne vystiera svoje ruky*  
*Ježiš, pred ktorým zohýnam kolená*  
*Ježiš - jediný zdroj života*  
*Ježiš - Kráľ národov*  
*Ježiš, mocnejší ako „duch tohto sveta“*  
*Ježiš, ktorý sa rozhodol pre lásku*  
*Ježiš - Víťaz na Golgote*  
*Ježiš, ktorý Slovom formuje moje svedomie*  
*Ježiš - Lekár môjho srdca*  
*Ježiš, ktorý ma súdi vždy spravodlivo*  
*Ježiš, ktorý miluje tých, s ktorými žijem*  
*Ježiš, ktorému sa chcem páčiť*  
*Ježiš - plný dobroty a poznania*  
*Ježiš, ktorý víťazí, keď sa modlím*  
*Ježiš - pozorný ku každému*  
*Ježiš, ktorému patrí prvé miesto v srdci*  
*Ježiš, ktorého meno je sväté*  
*Ježiš - poslušný Otcovi*

**Lectio:** 1Kor 1, 10-17

Apoštol tu spomína roztržky, o ktorých mu priniesli správy až do Efezu. Kresťania sa rozdelili do skupín a každá sa odvolávala na inú osobnosť spomedzi hlásateľov evanjelia. Pavol tieto roztržky odsúdil a pripomenul im, že všetci boli pokrstení v Kristovom mene a iba On bol ukrižovaný za každého z nich. Toto má byť základom jednoty.

**„...aby nik nemohol povedať, že ste pokrstení v mojom mene.“ (15)**

**Meditatio:**

Pavol ďakoval Bohu za to, že pokrstil iba málo z nich. Bol tomu rád. Lebo takto si o ňom nikto nemyslel viac, ako si myslieť mal. **Ďakoval vlastne za to, že ho vo svojom srdci nikto nepoložil na miesto, kde mal byť Kristus.** Celý zameraný na Krista aj iných zameral na Krista. Bol si dobre vedomý toho, že nie on, ale Kristus zomrel za každého z nich. V každodennom živote veľmi potrebujeme túto zameranosť na Krista, aby sme nikoho nepostavili na miesto Krista vo svojom srdci a tiež preto, aby tam nikto nepostavil nás. Keď sme v situácii, v ktorej bol Pavol, môžeme sa modliť: Pane daj, aby tí, ktorí sú mi zverení, boli celkom zameraní na Teba. Zaujmi v ich srdciach miesto, ktoré Ti patrí, lebo Ty si za nich zomrel. (Som vo svojom srdci zameraný na Krista? Chcem svoje deti, či tých, za ktorých som zodpovedný, priviesť ku Kristovi? Nezameriavam ich príliš na svoju osobu? Nelichotí mi, ak si o mne myslia viac, ako je pravda? Stávam sa do pozície „spasiteľa a jediného záchrancu“? Nie som smutný, keď iným niekto lepšie poradí ako ja, alebo urobia podľa rady iných?)

Keď sme v pozícii „Korint'ánov“ môžeme sa modliť: Pane Ježišu, Ty si za mňa zomrel, zaujmi svoje miesto v mojom srdci. Zameraj ma na seba. (Nespolieham sa príliš na ľudí? Nie je vo mne nevraživosť či podceňovanie ľudí z iného hnutia, spoločenstva, či farnosti, nezdravé súperenie medzi „mojou skupinou“ a inými? Nie je v mojom srdci nejaká „nedotknuteľná“ osobnosť na mieste, kde má byť Ježiš?)

**Oratio:**

Pane, Ježišu Kriste. Nikto pre nás neurobil viac ako Ty. Tebe patrí všetka česť, sláva i vďaka. Na Teba nech je zamerané každé srdce, a nech niet človeka, ktorého by si sa Ty nestal Pánom.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorému patrí prvé miesto v srdci

Október je popri máji typickým mariánskym mesiacom. Je to mesiac „ruženca“. Pre nás sa môže stať príležitosťou „vstúpiť do Máriinej školy“ (čl. 1). **Jednak tým, že zoberieme do rúk ruženec a spolu s Máriou budeme hľadiť na Kristovu tvár cez klasické ružencové tajomstvá...** Úlohou každého nasledovníka Krista, teda úlohou každého z nás, je upriamiť pohľad na Kristovu tvár uprostred denných udalostí. (čl. 9) „Ruženec preto nie je náhradou za lectio divina; naopak predpokladá a podporuje ho.“ (čl. 29)

(Preto navrhujeme tieto formy modlitby v tomto mesiaci prepojiť.)

**... A potom je tu ešte jedna ponuka,** ktorá nám môže priblížiť Kristovu tvár: **Kontemplovat' Ježiša, ktorý nám „vyšiel“** pri každodennom „Lectio divina“ **spolu s Máriou.** Veď „kontemplácia Krista má v Márii neprekonateľný vzor. Ešte nikdy sa nikto nevenoval kontemplácii Kristovej tváre tak verne ako Mária. Oči jej srdca sa obrátili na Ježiša už pri zvestovaní... Odtedy ho Máriin pohľad neustále naplnený úctou a obdivom nikdy neopustil“. (čl. 10)

Prakticky to znamená asi toľko: Z rozjímania daného dňa sa nám „ukázal“ napr. *Ježiš, ktorý mi ponúka svoje srdce.*

Potom by sme mali zostať chvíľu v tichom pohľade na Krista, zakúsiť v srdci jeho prítomnosť. A práve toto môžeme urobiť s Pannou Máriou: „Panna Mária, teraz sa chcem pozerat' na Tvojho Syna spolu s Tebou“ **a pomodlíme sa desiatok ruženca s tým, že v každej modlitbe „Zdravas Mária“ vložíme za meno Ježiš: „ktorý mi ponúka svoje srdce“.** Zakončíme modlitbou „Sláva Otcu“, ako klasický desiatok.

Na posmelenie, či sa takéto niečo „smie“ uvedieme časť článku 19: *„Ruženec obsahuje iba niektoré z mnohých tajomstiev Kristovho života, ktoré sa ustálili vo všeobecnej praxi a ktoré potvrdila cirkevná autorita. Myslím si však, (píše Ján Pavol II.) že na zvýraznenie kristologickej hĺbky ruženca by bolo vhodné doplnenie ponechať na slobodné rozhodnutie jednotlivcov a spoločenstiev...“*

aby sme rozjímali o dôležitých stránkach osoby Krista.

( Uvedené citáty sú z Apoštolského listu pápeža Jána Pavla II.

**ROSARIUM VIRGINIS MARIAE - RUŽENEC PANNY MÁRIE )**

**Lectio:** Rim 4, 13-25

Pavol dokazoval *ospravodlivenie* z viery. Teraz poukazuje na to, aká má byť táto spasiteľná viera. Načrtáva jej znaky na príklade Abraháma. On veril i v beznádejných situáciách, lebo sa spoliehal na Božie slovo (prislúbenie). Opieral sa o autoritu samého Boha; Boha, ktorý je taký mocný, že prináša život aj tam, kde je prázdnota a smrť, a má moc splniť to, čo sľúbil. Uveril neuveriteľnému Božiemu slovu a nezapochoyboval. Prijal riziko, v dôvere všetko vydal do „Božej réžie“ a tým vzdal Bohu slávu.

„... **pevne presvedčený, že (Boh) má moc aj splniť, čo prislúbil.**“ (21)

**Meditatio:**

Pokúsme sa aspoň trochu vžiť do Abrahámovej situácie. Boh mu sľúbil: „*Tvojim dedičom bude ten, čo vyjde z tvojho lona. Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak môžeš. Také bude tvoje potomstvo!*“ (Gen 15, 4n) A Abrahám čakal. Mal už skoro sto rokov a Sára deväťdesiat... „*Videl svoje odumreté telo i odumreté materské lono Sary.*“ (19) A predsa nezapochoyboval. Bol totiž presvedčený, že prislúbu mu dal Boh a On má moc ho aj splniť. Tak isto aj Sára. „*Verila, že verný je ten, ktorý dal prislúbenie.*“ (Hebr 11,11) Toto sú črty rýdzkej viery. K takejto viere nás Boh pozýva. **K viere úplne zameranej na Boha** a všetko očakávajúcej od neho, v ktorej nieta miesta na spoliehanie sa na seba, na svoje zásluhy, či výkon. Iba na Božiu dobrotu, na jeho vernosť a jeho „výkon“; pre zásluhy Ježiša Krista. Takáto viera je plodná, plná života; viera, ktorá je schopná uživiť Božiu moc. Keď nám bude ťažko veriť, že „sa veci pohnú“, že Boh naozaj zasiahne, spomeňme si na Abraháma a celkom sa zamerajme na Boha.

**Oratio:**

Verný Bože, Ty si mojou silou! Si dobrý a mocný. Vyznávam, že máš moc splniť, čo si sľúbil.... Posilni moju vieru, nech je plodná a plná života. Všetku svoju dôveru vkladám do Tvojej dobroty, moci a vernosti. Spolieham sa na zásluhy, ktoré nám vydobyl Kristus na kríži, a ktoré si môžem privlastniť vďaka jeho zmŕtvychvstaniu.

**Contemplatio:** *Ježiš, ktorý má moc splniť, čo sľúbil*

**Lectio:** 1Kor 1,1-9

Mesto Korint bolo za čias sv. Pavla dôležitým politickým, kultúrnym a obchodným strediskom Rímskej ríše. Bohatstvo a blahobyť mali za následok úpadok mravov a neviazaný život jeho obyvateľov.

Pavol začína tento list pozdravom, modlitbou a vzdávaním vďaky. Uvádza rôzne dary, ktoré dostala komunita v Korinte, najmä čo sa týka slova a poznania. Ubezpečuje ich, že vďaka Božej vernosti im nechýba nijaký dar milosti na to, aby vytrvali v spoločenstve s ním až dokonca. „... **všetkým, čo vzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista...**“ (2)

**Meditatio:**

*Na meno Ježiš sa zohne každé koleno* (por.Fl 2,10n), lebo je to meno sväté. *Ježiš* v hebrejčine znamená *Boh spasí*. *Kristus* (gr. *christos*, hebr. *mašiach*-Mesiáš) znamená *pomazaný*. Pánov Duch ho pomazal za Kňaza, Proroka a Kráľa. V ňom je naša spása. „*A v nikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, daného ľudom, v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Sk 4,12) Tak meno Ježiš Kristus ukrýva v sebe jeho božstvo, jeho poslanie od Otca i všetko to, čo pre nás Ježiš urobil. Preto máme mať lásku i úctu k tomuto menu a máme ho **vzývať**, čo znamená: **vklaď ho do svojich slov len na to, aby sme ho velebili, chválili a oslavovali.** (KKC 2143) Aj na jeho meno sa vzťahuje druhé prikázanie z Desatora: „*Nevezmeš meno Pána, svojho Boha, nadarmo!*“ (Ex 20,7) A tak každé zbytočné, nevhodné používanie tohto mena je hriech. Aj keď nie je povedané „v zlom“. (To isté platí aj o vyslovovaní Božieho mena, aj mena Panny Márie i svätých. Často si to ani neuvedomujeme a náš slovník je samé: ježišmária, preboha, bože,...! Alebo sa započúvame do bežných rozhovorov...) Dajme si dnes predsavzatie, že tieto mená budeme vyslovovať iba pri modlitbe. Keď my, či niekto v našej prítomnosti povie nadarmo Ježiš a pod., dodajme: Zmiluj sa nad nami! Bojujme proti tomuto hriechnému zlozvyku u seba i u svojich blízkych. Tak aspoň nami nebude Božie meno znevažované.

**Oratio:** (por. Ž 111,9)

*Bože, Tvoje meno je sväté a vzbudzuje hrôzu; bohabojnosť je počiatok múdrosti...* Odprosujem Ťa za každé vyslovenie Tvojho mena zbytočne, v prekvapení, údive, zo zvyku, rúhavo, ... Zmiluj sa nad nami!

**Contemplatio:** *Ježiš, ktorého meno je sväté*

**Lectio:** Rim 16, 17-27

Nasleduje niekoľko rád a povzbudení. Kresťanom v Ríme majú ozrejmíť, ako sa správať k falošným učiteľom, ktorí vyvolávajú rozbroje a pohoršenia vo vnútri komunity. Pavol pred nimi varuje hlavne preto, lebo presadzujú nové učenie, ktoré je v rozpore s pravým evanjeliom. Takíto „služobníci“ slúžia iba svojim záujmom. List končí chválospievom Bohu. Je to krátke zhrnutie Pavlovho posolstva, ktorého centrom je zvesť o Kristovi a jeho spáse, ktorá je ponukou pre všetkých.

**„O vašej poslušnosti už vedia všetci. Preto mám z vás radosť...“ (19)**

**Meditatio:**

Kiežby toto slovo platilo o nás všetkých, aby sa nielen sv. Pavol, ale sám Boh radoval z toho, že sme „poslušne prijali vieru“. (1,5; 16,26) Katechizmus nás o tejto poslušnosti učí: „*Vierou človek úplne podriadiť Bohu svoj rozum a svoju vôľu. Celou svojou bytosťou dáva súhlas Bohu, ktorý sa zjavuje. Túto odpoveď človeka Bohu, ktorý sa zjavuje, nazýva Sväté písmo „poslušnosťou viery“. Poslúchať vo viere znamená slobodne sa podriaďiť počutému slovu, lebo jeho pravdivosť zaručuje Boh, ktorý je Pravda sama.*“ (čl. 143,144) V praxi to znamená **uveriť Bohu a dať si ním „hovoriť do života“**... aj cez Cirkev. Prijat' z Božieho slova nielen to, čo sa mi páči, čo mi vyhovuje, ale všetko. Ak Boh hovorí: Toto rob..., tak to robím; keď hovorí : Toto nerob, tak to nerobím. Ak by sme boli takto poslušní, bolo by v našich životoch menej nešťastia a viac radosti. Ako hovorí Boh Izaiášovi: „*Ak budete povolní a budete poslúchať, dobro zeme budete požívať*“... (1,29) Božie dobrodenia môžeme naplno požívať iba vtedy, ak sa naplno podriadiť jeho Slovu. Keď sa z nášho vzťahu k Bohu, z našich farností a rodín, zo škôl... vytráca poslušnosť, vytráca sa Božie požehnanie.

**Oratio:**

Pane Ježišu, Ty si bol poslušný Otcovi. Pre túto Tvoju poslušnosť Ťa prosím, obnov v našom národe poslušnosť Bohu a začni u mňa, v našej rodine... Obnov v nás túžbu robiť čo kážeš a nerobiť to, čo robiť zakazuješ... a začni u mňa. Nauč ma poslušnosti viery.

**Contemplatio:** Ježiš poslušný Otcovi**Lectio:** Rim 5, 1-11

V nasledujúcich kapitolách už apoštol nedokazuje *ospravedlivenie z viery*, ale poukazuje na plody ospravedlivenia v živote pokrsteného človeka. Prvým účinkom je blízky, dôverný, priateľský vzťah s Bohom, ku ktorému môžeme pristupovať. Pavol to ešte potvrdzuje pripomenutím Božej lásky k nám, ktorú Otec dokázal tým, že Ježiš zomrel na kríži. Táto láska nie je mimo nás; je v nás vďaka Duchu Svätému. Je to láska, ktorú sme si nemohli zaslúžiť (bezbožní), ani zaplatiť (bezmocní). *Láska na kríži* je zárukou aj pre našu budúcnosť. **„Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici.“ (8)**

**Meditatio:**

Čím bol každý z nás pred tým, ako Ježiš vylial za nás svoju krv, pred ospravedlivením? Boli sme slabými a hriešnymi ľuďmi žijúcimi bez Boha; Božími nepriateľmi. A On nečakal, kým sa ľudstvo polepší, kým sa oslobodí od hriechu... Vedel, že toho nie sme schopní. V takej biede, v akej sme boli, nám vychádzal v ústrety so svojou láskou. Dokázal nám ju tým, že poslal svojho milovaného Syna, aby zomrel za nás. Ježiš to urobil tiež z lásky k nám. **Boh nám vyšiel v ústrety, keď sme boli ešte jeho nepriateľmi...** Nevyhnutne sme to potrebovali. Ak chceme napodobňovať Krista v láske, rozhodnime sa milovať ako prví tých, ktorí sú voči nám „nepriateľsky naladení“. Nečakajme, kým sa zmení ich postoj k nám... Možno práve náš prejav lásky potrebujú, aby mohli zakúsiť, že sú prijatí, milovaní... Možno potrebujú práve takýto dôkaz Božej lásky k nim. Aj keď sa nám to zdá veľmi ťažké, dokážeme to, lebo Božia láska - zdroj lásky, je vyliala v našich srdciach.

**Oratio:**

Ďakujem Ti, Trojjediný Bože, za Tvoju lásku k nám. Tebe, Otče, lebo si sa rozhodol dokázať nám ju. Tebe, Ježišu, lebo si z lásky k nám zomrel. Tebe, Svätý Duchu, lebo cez Teba je Božia láska vyliala v našich srdciach. Ďakujem Vám, že odpoveďou na naše nepriateľstvo bola Vaša láska. Otváram svoje srdce, nech ním preteká *Láska*.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý vylieva svoju lásku



**Lectio:** Rim 5, 12-21

Tu Pavol podčiarkuje veľkosť daru spásy. Porovnáva Adama a Krista. Na jednu stranu kladie plody Adamovej neposlušnosti: hriech a smrť; na druhú stranu plody Kristovej poslušnosti: milosť a život. Pre Adamovo previnenie začala vládnuť smrť - pre Kristovu poslušnosť začal kralovať nový život. Porovnáva vlastne to, čo je v skutočnosti neporovnateľné, aby zdôraznil ich protiklad a to, že milosť nekonečne prevyšuje hriech. Kristus prekonáva a zotiera následky toho, čo Adam pokazil svojou vzburou. No táto milosť nie je iba uzdravením z hriechu, ale prináša úplne nový život.

*„...milosť však prináša ospravedlnenie z mnohých previnení.“ (16)*

**Meditatio:**

Bude pre nás užitočné, ak si z týchto všeobecne platných tvrdení uvedomíme vlastnú situáciu. Do Adamovho hriechu sme vtiahnutí aj my. Naša prirodzenosť je zranená a náchylná na hriech. Hriechom prarodičov diabol získal určitú nadvládu nad človekom, hoci človek zostáva slobodný. (por. KKC čl. 402n) Ale Boh nás neponechal v moci smrti. Sv. Lev Veľký hovorí: „Nevýslovnou Kristovou milosťou sme dostali väčšie dobré, ako sme stratili diablovou závišťou.“ Tak sa teraz pozastavme nad silou Kristovho kríža. Jeho krv očistila všetkých ľudí od všetkých priestupkov. Nielenže všetkých, ale aj mňa osobne. A mojich hriechov je tiež mnoho. Ale moje spojenie s Kristom je neporovnateľne silnejšie, ako spojenie s „Adamom“. Toto poznanie nie je dôvodom na to, aby som bol ľahostajný k hriechu. Je to pozvanie k nádeji. Keď vidím množstvo mojich previnení, svoju biedu, svoje otroctvá, svoju slabosť... môžem dúfať v silu jeho milosti. **Keď je Božia milosť dost' silná pre všetkých, je dost' silná i pre mňa.**

**Oratio:** (por. Ž 103)

*Dobrorečím Ti Bože, lebo Ty mi odpúšťaš všetky neprávosti, Ty liečiš všetky moje neduhy; Ty vykupuješ môj život zo záhuby, Ty ma venčíš milosrdenstvom a milosťou. Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdaluješ odo mňa moju nepravosť. Si milostivý a milosrdný. Tvoje zľutovanie voči mne je veľké, Tvojej milosti je plná naša zem.*

**Contemplatio:** Ježiš- mocný, lebo môže; dobrý, lebo chce

**Lectio:** Rim 16, 1-16

Táto posledná časť listu sa skladá z dlhého zoznamu pozdravov a odporúčaní. Odhaľuje nám trocha zo života prvotnej Cirkvi, predovšetkým veľký dôraz na rodinné spoločenstvá a ich úlohu pri misijnom kázaní. (Kresťania sa na slávenie liturgie často schádzali v rodinných domoch.) Medzi pozdravovanými je veľa žien a niekoľko manželských párov, ktoré významne prispievali k ohlasovaniu evanjelia i k samotnej organizácii cirkevného spoločenstva.

*„Pozdravte Filológa a Júliu, Nerea, Olympasa, Tryfainu a Tryfózu, Andronika a Juniáša, Stachysa, Apella, Herodióna, Persidu...“*

**Meditatio:**

*„Pán ma povolal od lona, od života matky spomínal mi meno, v tieni svojej ruky ma skryl...“ (Iz 49,1n)* Boh je úžasný a jedinečný v tom, že každého z nás pozná po mene. Nemá problém spomenúť si ani na jedno z nich. Pozná a miluje nás každého, nielen všetkých. Vie o každej našej službe - malej, či veľkej, o našich radoostiach i starostiach... Žalmista hovorí: „Ty vidíš, veď Ty hľadáš na útrapy a žiaľ a berieš ich do svojich rúk.“ (10, 14)

V „dnešných“ veršoch, ktoré sú plné mien, môžeme vnímať kúsok tohto Božského života v Pavlovi, kus Kristovho srdca. Pozdravuje osobne spolupracovníkov, ľudí, ktorí sa namáhali pre evanjelium... všetkých milovaných. Pozná ich po mene... Z týchto riadkov je cítiť Pavlovu starostlivosť a nehu ku všetkým; pozornú lásku, ktorá ľudí nevidí len ako dav, ale ako originály, ktoré sú hodné úcty... Uverme dnes, že srdce každého z nás je schopné takejto lásky a Boh ju chce každému darovať.

**Oratio:**

Láskavý Bože. Ďakujem Ti, že ma voláš po mene a že Ti neunikne nič z toho, čo prežívam, čo robím, čo ma zaujíma... Na príhovor svätého Pavla Ťa prosím o lásku ku každému človeku. Lásku, ktorá sa zaujíma, je všímavá, plná úcty a vďačnosti, ktorá pred sebou nevidí iba zástup, ale veľa vzácných originálov... Daj mi úctu ku všetkému, čo iní robia, čomu sa venujú...

**Contemplatio:** Ježiš - pozorný ku každému

**Lectio:** Rim 15, 22-33

Pavol dôverne píše Rimanom o svojej túžbe navštíviť ich na svojej plánovanej ceste do Španielska. Túto svoju túžbu jasne podriaďuje Božej vôli. Cíti, že bude potrebovať duchovnú podporu, preto prosí o modlitbu ako najcennejšiu oporu v zápase, ktorý ho čaká. V Jeruzaleme má odovzdať zbierku od iných cirkevných spoločenstiev a obáva sa tamajších neveriacich a tiež toho, či všetci kresťania prijmu jeho službu.

**„Prosím vás, bratia... zapaste spolu so mnou v modlitbách za mňa u Boha...“ (30)**

**Meditatio:**

Pavol veľmi jasne a bez okolkov prosí bratov v Ríme, aby sa za neho modlili. Nepopiera, že jeho služba je zápasom - bojom, ani to, že víťazstvo očakáva od Boha. A ešte jednu vec nám tento verš prezrádza: zbraňou, ktorou Pavol bojuje a káže bojovať, je modlitba. **Modlitba je zbraň, s ktorou sa vyhráva najviac bitiek.** Keď sa modlíme za niekoho, bojujeme proti zlu, ktoré ho ohrozuje zvonku; alebo proti zlu, ktoré je v ňom samom, napr. hnev, nekajúcnosť, či závislosť. A dobre robíme, lebo apoštol Jakub nás povzbudzuje: „*Veľa zmôže naliehavá modlitba spravodlivého.*“ (Jak 5,16) V takomto zápase o iných je zaujímavé to, že aj keď si to neuvedomujeme, Boh premáha aj zlo v nás samých i to, ktoré nás ohrozuje. Keď sa modlíme za iných, dostávame potrebné milosti aj pre seba. A úžasné je aj to, že aj keď sa pri modlitbe vôbec necítíme ako na bojisku, keď je to radostná chvála, či vďaka alebo tichá adorácia, či iná forma modlitby, Boh nás cez ňu uzdravuje, oslobodzuje, posilňuje... jednoducho víťazí. Lebo „*modlitba, či to vieme, alebo nie, je stretnutie Božieho smädu s naším smädom. Najdôležitejšie je, aby srdce bolo v prítomnosti toho, ku komu v modlitbe hovoríme.*“ (KKC čl. 2560, 2700)

**Oratio:** (por. Lk 11,1)

Pane Ježišu, tak ako apoštol, aj ja Ťa dnes prosím: nauč ma modliť sa. Daruj mi vzácny dar modlitby. Daj mi túžbu byť s Tebou kvôli Tebe samému. Volaj ma k sebe a učíš, aby som chcel kráčať...

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý víťazí, keď sa modlím

**Lectio:** Rim 6, 1-14

Aby sa predišlo nedorozumeniam, že je dobré hrešiť, aby sa zakusovala Božia milosť, apoštol dokazuje, že nemáme hrešiť. Silou k takémuto spôsobu života nie je zákon, ktorý zakazuje hrešiť, ale spojenie so Vzkrieseným v krste. V krste Boh človeka oslobodzuje od otroctva hriechu a uschopňuje ho nepodliehať pokušeniu. Kresťan môže žiť novým životom: nežije pre svoje hriešne a sebecké sklony, ale pre Boha. „**Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Kristovi, v jeho smrť sme boli pokrstení?**“ (3)

**Meditatio:**

Mnohí z nás by mohli odpovedať: nevieme. Naozaj nie všetci vieme, čo sa s nami pri krste stalo. Povedané veľmi jednoducho: krst je výmena pánov. Už nežijem preto, aby som otročil hriechu, ale aby som žil Bohu ako svojmu jedinému Pánovi. Pri krste som bol ponorený do Kristovej smrti, t.zn., že som prijal na seba všetky účinky Kristovej smrti (ako biela látka ponorená do farebnej tekutiny prijme jej farbu). Ježišova smrť je zárukou, že staré vo mne je zničené a jeho zmŕtvychvstanie je zárukou, že vo mne žije nový život. A preto môže Pavol povedať: „*Nevydávajte svoje údy hriechu za nástroj neprávosti...*“ (14) Napr.: ak niekto ohovára, ja sa nemusím pridať, ponúknuť svoj jazyk, ako nástroj hriechu ohovárania, nemusím ponúknuť svoje ruky ako nástroj krádeže, nemusím ponúknuť svoju myseľ ako nástroj posudzovania..., lebo **som v krste prijal moc** Kristovej smrti a zmŕtvychvstania **neurobiť to**. To neznamená, že nebudem mať pokušenia, ale že **mám moc nad nimi víťaziť**. A aj keď niekedy prehrám bitku, to ešte neznamená, že som prehral celú vojnu. V Kristovi som víťaz.

**Oratio:**

Nebeský Otče; ďakujem Ti za to, že som bol pokrstený, že ma moji rodičia priniesli na krst. Požehnaj ich za to. Ďakujem Ti, že si ma krstom prijal za svoje dieťa a dal si mi účasť na svojom živote. Posilni ma v boji proti žiadostivosti. Daj, nech s ňou nesúhlasím a nech jej mužne odporujem - mocou milosti Ježiša Krista, lebo patrím iba Tebe.

**Contemplatio:** Ježiš, s ktorým som zomrel v krste

**Lectio:** Rim 6, 15-23

Pavol opísal (aj keď pre nás trochu zložito) milosť, darovanú v krste. V týchto veršoch hovorí o zodpovednosti tých, ktorí túto milosť prijali a majú teda schopnosť žiť novým životom. Upozorňuje na to, že pre ich slabosť im stále zostáva „možnosť výberu“, komu chcú slúžiť. Kto sa už ako „nové stvorenie“ rozhodne slúžiť hriechu, „získa“ otroctvo a *smrť*. (Tento pojem nemá iba zmysel fyzickej smrti, ale vyjadruje úplné odcudzenie sa človeka Bohu skrze zlo, a potom večné zatratenie.) Ten, kto sa rozhodne slúžiť Bohu, získa posvätenie a večný život ako Boží dar. **„Či neviete, že ak sa niekomu oddávate za poslušných otrokov, ste otrokmi toho, koho poslúchate?“ (16 ekum.pr.)**

**Meditatio:**

Tu niekde je ukryté tajomstvo otroctva a slobody: zo srdca sa podriaď, stať sa poslušným (por.17). Keď sa zo srdca staneme poslušnými hriechu, zotročí nás a zničí. Ale ak sa podriadim Bohu a jeho spravodlivosti - vtedy sa stávame slobodnými. Je veľmi pozoruhodné, že ľudia dnes pokojne otročia Zlému, ktoré ich nenávidí a vedie k záhube; ale boja sa slúžiť Bohu, ktorý ich miluje a tvrdia pritom, že On ich zotročuje. Tí, ktorí prešli „otroctvom hriechu“ dobre vedia, že nemali žiaden úžitok z toho, za čo sa teraz hanbia. Dnešné slovo ma pobáda k tomu, aby som sa zo srdca podriadil Božiemu slovu, nie iba formálne a povrchné, lebo to ma ubíja. Najviac bojujem a trpím vtedy, keď nechcem poslúchnuť a podriaďiť sa tomu, čo mi Pán ukazuje; čo viem, alebo tuším, že mám robiť. Ale keď sa zo srdca podriadim, oslobodí ma to! **Otroctvo Kristovi je jediné „otroctvo“, ktoré ma robí slobodným.** (Ako Mária: Hľa, služobnica Pána; v gr. doslovne: *otrokyňa*.)

**Oratio:**

Otče náš Nebeský! Vyznávam, že som častokrát slúžil hriechu a myslieť som si, že ma urobí šťastným... Teraz sa za to hanbím. Dnes, si uvedomujem, že od krstu som *nové stvorenie* a som za to zodpovedný. Už nechcem slúžiť hriechu. Chcem zo srdca poslúchať Teba a podriaďiť sa Tvojmu slovu. Daruj mi srdce, aké mala Panna Mária - Tvoja služobnica; nech sa mi stane podľa Tvojho slova.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorému sa zo srdca podriaďujem

**Lectio:** Rim 15, 14-21

Pavol sa tu obracia priamo na svojich bratov v Ríme. Udáva dôvod, prečo im vlastne písal a vyjadroval sa k životu v ich cirkevnom spoločenstve. Odvoláva sa na milosť hlásať evanjelium pohanom, ktorú dostal od Boha ako dar. Cieľom tejto jeho služby je iba jediné: umožniť ľuďom, aby poznali Krista, ktorý je spásou pre všetkých. **„...som presvedčený, že aj vy ste plní dobroty, naplnení všetkým poznaním, takže sa môžete aj navzájom napomínať.“ (14)**

**Meditatio:**

Pán Ježiš hovorí: **„Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, choď a napomeň ho medzi štyrmi očami. Ak ťa počúvne, získal si svojho brata.“ (Mt 18,15)**

Dnes sa môžeme pozrieť na *napomínanie*, ako na povinnosť, ale aj ako na službu. Nie je to iba služba, ktorú máme „poskytovať“, ale aj služba, ktorú máme prijímať. Tak ako **nemáme iba povinnosť napomínať, ale aj povinnosť nechať sa napomínať**. Teda povinnosť a služba *vzájomná*. A tak či napomínáme, alebo prijímame napomenutie, je dobré, ak sme plní Božej *dobroty* a plní *poznania* Božieho slova, ako o tom hovorí Pavol. Keď sme napomínaní, chráni nás to, aby sme sa neurazili a napomenutie neodmietli. Ved' vieme, že nikto z nás nie je bez chyby a potrebujeme usmernenie, aj iný „pohľad na vec“. Keď napomínáme, tak nás Božia dobrota a poznanie uschopňujú, aby sme boli voči druhým citliví a povedali im to s úctou a láskou. Aby sme mali na zreteli ich dobro a dôstojnosť. Vtedy to nebude obžaloba, či kritika, ale skôr povzbudenie a rada.

**Oratio:**

Buď zvelebený dobrý a múdry Bože. Ty nám dávaš všetko, čoho si plný. Prosím Ťa, daruj mi zo svojej dobroty a poznania, aby som dokázal prijať každé napomenutie a tiež, aby som iných napomínal s láskou. Daj mi aj milosť rozlíšiť, kedy je lepšie napomenúť a kedy radšej mlčať a nechať vec tak. Prosím Ťa, zbav ma strachu napomínať vtedy, keď je to moja výslovná povinnosť a Ty to odo mňa očakávaš.

**Contemplatio:** Ježiš plný dobroty a poznania



**Lectio:** Rim 15, 1-13

Pavol tu poukazuje na Krista ako na príklad, ako majú „silní“ prijímať „slabých“ a ako zdroj sily, z ktorého majú čerpať. Kristus prijal „nás slabých“ tým, že sa k nám znížil, stal sa naším služobníkom. Ak Kristus urobil taký krok voči všetkým, židom i pohanom, tým skôr to majú urobiť členovia toho istého spoločenstva voči sebe navzájom. Pavol sa hneď modlí - žehná im od Otca zmysľanie Kristovo, lebo len on ich môže urobiť schopnými nasledovať Krista v prijatí slabých. Takýto postoj lásky prináša jednotu a svornosť, z ktorých sa rodí oslava Boha. „*Nech sa každý z nás páči blížnemu na jeho dobro a budovanie.*“ (2)

**Meditatio:**

Tento citát nie je pokynom, aby sme robili dobro kvôli tomu, aby nás iní obdivovali, alebo aby sme sa páčili sami sebe. Toto pranieruje sám Ježiš: „*Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali...*“ (Mt 6,1n) Tu ide o vznešený motív i cieľ: Aby sa moje dobro páčilo Bohu i blížnym; aby môj život bol pre iných prítiažlivý a aby ich budoval; aby chceli také kresťanstvo, aké žijem...

**Aby kvôli tomu, čo na mne vidia, zatúžili po Kristovi.**

Poznáte to staré príslovie: „Slová pohýňajú, príklady tiahnu.“ Bolo by povzbudzujúce každý deň stretávať ľudí, pri ktorých by sme mohli povedať: „Takto by som mal reagovať aj ja.“ „Tak toto je evanjelium v praxi!“ alebo: „Pane, to, ako ten človek miluje blížnych, je bláznovstvom, ale chcem to!“ Každý z nás môže byť inými prítahovaný ku Kristovi a zároveň iných ku Kristovi prítahovať. Je to vzájomná služba lásky. Božie slovo nás dnes pozýva, aby sme sa pre takúto službu rozhodli. Buduje moje správanie iných? Je svedectvom o Kristovi vo mne? Ďakujem za ľudí, ktorí sú pre mňa svetlom?

**Oratio:**

Nebeský Otče, ďakujem Ti za každého človeka, ktorý je pre mňa povzbudením na ceste k Tebe. Ďakujem Ti za všetkých, cez ktorých si ma prítahoval k sebe. Daj mi milosť žiť pre Teba, či sa cítim slabý alebo silný. Prosím Ťa o silu prijímať iných tak, ako si Ty prijal mňa.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorému sa chcem páčiť**Lectio:** Rim 7, 1-13

V predošlých kapitolách apoštol vysvetľoval, že skrze Kristovu smrť človek získal slobodu od nadvlády hriechu a smrti. V týchto veršoch poukazuje na skutočnosť, že kresťania, ktorí „zomreli“ s Kristom, sa už nemusia zaoberať špeciálnymi predpismi zákona daného skrze Mojžiša, lebo sú oslobodení od ich dodržiavania. To ale neznamená, že odmieta zákon, a že si každý môže robiť, čo sa mu páči. Účelom oslobodenia od zákona je, „*aby ste patrili inému*“ (7b). V prípade kresťana je tým „iným“ oslávený Kristus, ktorý sa stáva akoby „druhým manželom“ a je pre kresťana Pánom. „*...aby sme slúžili po novom, v Duchu, nie po starom podľa litery*“ (6)

**Meditatio:**

Zo zákona pochádza poznanie hriechu. Nezmýva viny, nedáva život, neuschopňuje človeka konať, čo prikazuje. Je „*literou*“ - vonkajšou normou, ktorá nemení vnútro. Robím niečo, čo musím, alebo nerobím, to, čo nesmiem robiť, ale moje srdce zostáva tvrdé. Ale *slúžiť po novom, v Duchu*, znamená dovoliť Duchu Svätému, aby sa zmocnil srdca. Lebo On mení to, čo nemôže zmeniť *zákon*. Duch prichádza od Boha a v hĺbke srdca dosvedčuje, že Boh je spojenec a nie nepriateľ. Tým v nás „*prebúdzá nového človeka*“, ktorý **miluje Boha a s radosťou plní to, čo mu Boh prikazuje**. Ba ešte viac, sám s nami a v nás vykonáva to, čo prikazuje. Je dôležité si uvedomiť, že aj Ježišove slová sa nám môžu stať *literou - vonkajším zákonom*, ak sa neotvoríme Duchu a nebudeme Mu chcieť slúžiť po novom - z lásky k *Milovanému*.

**Oratio:** (por. hymnus „*Veni, creator Spiritus*“)

*Príd', Duchu Svätý tvorivý, príd' svojich verných navštíviť, naplň nám srdcia milosťou, ktoré si stvoril múdrosťou. Tešiteľom si nazvaný, dar Boží z neba nám daný, zdroj živý, láska, oheň v nej i pomazanie duchovné. Osvieť nás, ducha posilňuj, do srdca vlej lásku ohnivú; keď telo klesá v slabosti, vzpriamuj ho silou milosti. Nauč nás Otca poznávať a jeho Syna milovať a v Teba, Ducha obidvoch, daj veriť vždy, vo všetkých dňoch. Amen*

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý mi ponúka Ducha lásky

**Lectio:** Rim 7, 14-25

Pavol v týchto veršoch (od v. 7) hovorí akoby „za seba“, „zo svojich vlastných skúseností“. Ale v tomto „JA“ sa skrýva „MY, ľudia“. Opisuje tu všeobecnú skúsenosť ľudí „*telesných*“, ktorí ešte nie sú pretvorení Kristovou milosťou a pri plnení požiadaviek zákona sa spoliehajú na svoje vlastné schopnosti. Na jednej strane vidí v zákone dobro, ktoré by mal prijať a konať, na druhej strane jeho vnútom hýbe hriech, ktorý v ňom sídli. Tieto riadky sú ukončené úvahou o tom, že ťažkosti nezakusuje človek kvôli zákonu, ale kvôli tomu, že my ľudia sme slabé bytosti. Sme naklonení podľahnúť hriechu, ktorý je v nás ako dôsledok dedičného hriechu.

**„Ja úbohý človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti? (24 ekum. pr.)**

**Meditatio:**

Možno „niektorí“ z nás majú skúsenosť opísanú v týchto veršoch. Uznávame, že zákon Boží (i cirkevný) je dobrý, ale keď ho máme plniť, už to voľajako nejde, nedarí sa... Nasledujúce otázky nech nám poslúžia na to, aby sme si **uvedomili našu biedu bez Krista**. (Potom si lepšie uvedomíme moc Ducha, ktorý nás pretvára.)

Uvedomujem si svoj *hriešny stav* zdedený po Adamovi? Uznávam, že moja prirodzenosť je aj po krste náchylná na zlé? Uznávam, že musím bojovať proti žiadostivosti, ktorá ma zvádza na hriech? Že som krehký a slabý? Že musím ustavične zápasiť, aby som sa primkol k dobru? Som ochotný bojovať o svätosť? Skutočne uznávam, že Božie a cirkevné zákony sú dobré, že ma vedú k šťastnému životu? Pociťujem pokušenie „zakázaného ovocia“? Nie som zajatcom hriechu, ktorého sa nechcem pustiť? Uznávam: „Ak vravím, že som bez hriechu, klamem sám seba a niet vo mne pravdy?“ (por. 1Jn 1,8)

**Oratio:** (Ž 34,7)

„*Úbožiak zavolal a Pán ho vyslyšal a vyslobodil ho zo všetkých tiesní.*“ Pane, dnes Ti chcem vyznať ako najúprimnejšie viem: „Som úbohý človek, som hriešnik.“ Ďakujem Ti, že si.

**Contemplatio:** Ježiš, bez ktorého som úbožiak

**Lectio:** Rim 14, 14-23

Tieto verše nám ukazujú, že Pavol stavia lásku nad slobodu. Pravidlo lásky vyžaduje, aby nikto nepresadzoval vlastné presvedčenie, aj keď je správne, keď by to vyvolávalo rozbroje a privádzalo iných do záhuby. Pavol si uvedomuje, že isté problémy môžu byť okrajové, a predsa vyzýva kresťanov, aby sa nimi zaoberali, a tak zabránili tomu, aby sa „slabší brat“ pohoršil, teda priklonil k hriechu. Zase apeluje na svedomie, ktorého najvyšším zákonom je Božia pravda. „*Ved' Božie kráľovstvo nie je jedlo a nápoj, ale spravodlivosť a pokoj v Duchu Svätom. Kto takto slúži Kristovi, páči sa Bohu a ľudia si ho vážia.*“ (17,18)

**Meditatio:**

Kto slúži Kristovi tak, že hodnoty Božieho kráľovstva povýši aj prakticky v každodennom živote nad ostatné hodnoty, páči sa Bohu a ľudia si ho vážia. Čo to znamená povýšiť spravodlivosť a pokoj nad jedlo a nápoj? Príklad z bežného života, ako povýšiť pokoj nad jedlo: Manželovi veľmi nechutí to, čo navarila manželka. Proste jej to dnes nevyšlo. Ak manžel povýši jedlo nad pokoj, začne sa rozčuľovať a šomrať, šprtá sa v tom... Manželka sa rozhnevá a je po pokoji. Ale keď povýši pokoj - hodnotu Božieho kráľovstva - nad jedlo, tak zje koľko môže, poďakuje sa... A ak manželke vadí, že manžel mľaská a stále sa na tom hádajú, nech to skúsi prijať a povýšiť pokoj nad svoje predstavy. Je veľmi veľa vecí, kde sa môžeme cvičiť v tom, ako povyšovať hodnoty Božie nad hodnoty ľudské. Tento princíp sa má (a dá) uplatňovať v každom spoločenstve. (Tu nejde o to, aby sme robili kompromisy s hriechom, napr. necháme deti klamať kvôli pokoj... ) Tu ide o to, **aby sme sa vedeli zrieknuť svojho dobra kvôli dobru spoločnému, alebo menšieho dobra kvôli dobru väčšiemu.**

**Oratio:** (por. Mt 6,33)

Pane, verím, že ak budem hľadať najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, všetko ostatné dostanem navyše. Daj mi svojho Ducha, aby som to vládal uskutočňovať v každodennom živote. Daj mi milosť sebazaprenia, aby som povýšil Tvoje hodnoty nad svoje dobrá. Pripomínaj mi to a zastav ma vždy, keď budem chcieť reagovať naopak.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý miluje tých, s ktorými žijem

**Lectio:** Rim 14, 1-13

Ďalšie Pavlove rady sa týkajú života spoločenstva. Spomína „slabých vo viere“, ktorí sa cítili povinní dodržiavať predpisy o určitých pokrmoch, či dňoch. O ich pôvode, či konkrétnych praktikách, sa tu nehovorí. Dáva ich do protikladu so „silnými“, ktorí nezachovávajú takéto predpisy. Medzi týmito skupinami dochádzalo vo vnútri spoločenstva k napätiu. Pavol ponúka dve základné pravidlá, ako predchádzať konfliktom. Prvé je neodsudzovať a druhé - láska nad všetko ostatné.

**„Kto si ty, že súdiš cudzieho sluhu? On stojí alebo padá svojmu pánovi.“ (4)**

**Meditatio:**

O posudzovaní iných, sa Pavol v tomto úryvku, aj inde, vyjadruje jasne. Mohli by sme to takto zhrnúť: Nesúďte, lebo každý sa bude zodpovedať Bohu sám za seba. Je to úplne v zhode s Ježišovým: „Nesúďte, aby ste neboli súdení.“ (Mt 7,1n) Pavol vo svojich listoch hovorí aj o tom, prečo nesúdiť. Dnes sa pozrieme na to z pohľadu: **Žiaden človek nie je mojim sluhom.** Každý je od krstu služobníkom Božím. Tam sa Ježiš stáva Pánom pokrsteného. Či je verný alebo neverný, to je iná vec. Pán má s každým služobníkom zámer, pri plnení ktorého je zabezpečené šťastie služobníka. Pán mu dáva príkazy; Pán ho dopodrobna pozná - vie, čo mu chýba, aké má schopnosti, čo zvládne a čo nie, čo je v ňom choré... On vie, nakoľko hľadá Božiu vôľu, aká je jeho láska k Bohu... Priznajme si, že tieto veci, a mnohé iné, nevieme - u iných ľudí a mnohokrát ani u seba - rozlíšiť. Preto: **Iba Boh ho môže súdiť.** Aj pre mňa je veľkým „šťastím“, že Boh ma nesúdi podľa ľudských súdov, ale podľa svojej spravodlivosti.

**Oratio:** (Múdr 12,18; Ž 67,5)

*Bože, Ty, hoci si mocný panovník, súdiš láskavo a spravuješ nás s veľkou zhovievavosťou, lebo kedy len chceš, máš moc poruke. Nech sa tešia a jasajú národy, že spravodlivo súdiš ľudí a spravuješ národy na zemi. Uznávam, že každé moje posudzovanie iných je povrchné, že vidím iba triesočku v ich oku... Odprosujem Ťa za každý môj súd.*

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý ma súdi vždy spravodlivo

**Lectio:** Rim 8, 1-17

Veľmi stručným zhrnutím 5.-7. kapitoly je: Vykúpenie nám prinieslo slobodu od hriechu a smrti, od vlastného „ja“ i od zákona; a uschopnilo nás k novému životu *pre Boha*. 8. kapitola je učením o Duchu Svätom, ktorý „hýbe“ vykúpeným človekom. Premieňa srdce, takže človek už nemá zaľúbenie v hriechu a v živote pre seba, ale v živote podľa Krista. Stredom jeho života už nie je sebecké „ja“, ale sám Boh. Duch, Darca nového života, dáva silu nielen konať dobro, ale dokonca žiť podľa Kristovho evanjelia a *usmrtiť* hriešne skutky *tela*. „*Telom*“ sa myslí človek žijúci podľa hriešnych sklonov, podľa požiadaviek a zásad sveta; ktorý sa odcudzil Bohu. *Telo* je v protiklade k Duchu. **„A zmyšľať podľa tela je smrť, kým zmyšľať podľa Ducha je život a pokoj.“ (6)**

**Meditatio:**

Keď „*zmyšľať podľa tela je nepriateľstvom voči Bohu, lebo sa nepodriaďuje Božiemu zákonu...*“ (7), tak zmyšľanie podľa Ducha je zmyšľanie, ktoré sa podriaďuje Božiemu zákonu. Zamerajme sa teda dnes na to, **čo nosíme vo svojej mysli.** Nemôžeme totiž žiť podľa Ducha, ak zmyšľáme podľa „tela“. Ak by sme si chceli overiť čistotu svojej mysle, skúsme si teraz predstaviť, že sme v kine spolu s ostatnými ľuďmi, ktorí nás poznajú. Na veľkom plátne sa zrazu spustí film s našimi myšlienkami a predstavami. Je všetko, čo tam vidíme, naozaj podriadené Božiemu slovu? Sú naše myšlienky v súlade s Božím myslením? (*por. Iz 55,8n*) On nepotrebuje filmové plátno, aby vedel, ako zmyšľáme. Preto nám dnes ponúka to, čo Izraelitom: „*Predložil som vám život i smrť, požehnanie i kliatbu! Vyvol' si život...*“ (*Dt 30,15n*) Začni podriaďovať svoju myseľ Bohu. Zastav svoje myšlienky, keď zistíš, že nie sú v poriadku. Umŕtvi ich Duchom (13). Ináč oni teba privedú k „smrti“.

**Oratio:** (*por. Ž 139*)

*Pane, Ty ma skúmaš a vieš o mne všetko; už zďaleka vnímaš moje myšlienky. Hoci ešte slovo nemám ani na jazyku, Ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať. Dnes Ti vydávam a podriaďujem svoju myseľ, Pane, a dovoľujem Ti, aby si ju očistil. Vyberám si život a pokoj.*

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý skúma moje myšlienky

**Lectio:** Rim 8, 18-30

Na konci predchádzajúcej časti sa Pavol zmienil o utrpení s Kristom. Má miesto v živote kresťana, lebo sme krehké, smrteľné ľudské bytosti. Sú však bezvýznamné v porovnaní s naším cieľom, so slávou, ktorá nás čaká. Celé stvorenie, nielen človek, bolo „poškodené“ Adamovým hriechom; celé stvorenie je oslobodené Kristom a očakáva plnosť života a slávy. Kresťanom bol daný Duch ako prvotina - preddavok, ktorý zaručuje, že v pravý čas dostaneme aj zvyšok. Tým zvyškom je sláva v Otcovej prítomnosti, ako konečný stav. V tomto čase sme slabí, ale Duch nám prichádza na pomoc. *Môžeme* v modlitbe prosiť, lebo máme jeho prvotiny, a *musíme* prosiť, lebo ho nemáme v plnosti. **„Lebo v nádeji sme spasení.“ (24a)**

**Meditatio:**

*Opravodlivení* sme boli vierou v Ježiša Krista. Prijali sme spásu - to je realita. Ale jej zavŕšenie a plnosť, ako konečný stav, je našou budúcnosťou. Hovoríme tomu jednoducho - nebo. To nevidíme, ale očakávame to v nádeji. *Nádej je cnosť, ktorou túžime po večnom živote ako po našom šťastí a očakávame ho od Boha. Svoju dôveru vkladáme do Kristových prisľúbení a spoliehame sa nie na seba, ale na pomoc Ducha Svätého. Nádej je dôveryplné očakávanie Božieho požehnania a oblažujúceho videnia Boha.* (por. KKC čl. 1817, 2090) **Ked' očakávame to, v čo veríme, máme nádej.** Ona robí naše čakanie radostným napriek utrpeniu a temnote, lebo *nádej, na ktorú možno pozeráť, nie je nádejou.* (24b ekum. pr.) Otvorme sa teda nádeji, že nestratíme ten vzácny dar spásy, ktorý sme dostali, lebo sám Boh je toho zárukou. A ešte... že obsiahneme aj „zvyšok“, ktorý nám On sľúbil, keď ho uvidíme z tváre do tváre. S radosťou to očakávajme.

**Oratio:** (vzbudenie nádeje podľa Kompendia KKC, str. 209)

*Môj Bože, mocou Tvojej milosti dúfam, že mi odpustíš všetky hriechy a že po tomto živote dosiahnem večnú blaženosť, pretože si to prisľúbil Ty, nekonečne mocný, verný, dobrý a milosrdný.  
V tejto nádeji som rozhodnutý žiť i umrieť.*

**Contemplatio:** Ježiš - záruka mojej nádeje

**Lectio:** Rim 13, 8-14

Úvodná výzva *“nebuďte nikomu nič dlžní“* nadväzuje na predošlú: *„dávajte každému, čo ste dlžní“*, čím potvrdzuje, že všetky požiadavky (v.7) je človek schopný splniť - okrem lásky. Lásku bude stále dlhovať. Bohu aj bližným. Potom Pavol pripomína, aby sa prebudili zo sna, vyzliekli skutky tmy (niektoré vymenoval) a obliekli si Pána Ježiša (už ho prijali - obliekli si, ale nie v plnosti). „Spať“ znamená „nechať sa pohltiť svetom“, prepadnúť duchovnej lenivosti a ľahostajnosti. **„Milovať budeš svojho bližného ako seba samého.“ (9)**

**Meditatio:**

Na prvý pohľad veľmi jasné a jednoduché pravidlo. Ak sa ho naozaj snažíme žiť, môžeme naraziť na dva základné problémy. Prvým je: prehnaná láska k sebe - náš egocentrizmus; Ja sa musím mať lepšie, Ja si zaslúžim viac, JA... Druhým je: nedostatočná láska a úcta k sebe, nespokojnosť so sebou... Aj jeden, aj druhý postoj je „liečiteľný“, keď si ho priznáme a prosíme Boha o uzdravenie. **Nemôžeme mať správne radi bližného, ak nemáme správne radi seba.** To vylučuje aj prílišnú zameranosť na seba a zaoberanie sa sebou, aj pohrdanie sebou. Ťažko nám bude prijať iných takých, akí sú, ak neprijímame seba; ťažko je odpustiť iným, ak nedokážeme odpustiť sebe; ťažko je prijať zlyhania iných, keď neprijímame svoje... Tieto a podobné problémy môžu mať koreň v zraneniach, ktoré sme získali od svojho počatia až do dnešného dňa. Nedokážeme prijať seba, ak sme boli „nechcené, neprijaté dieťa“; máme komplex menejcennosti, ak nám rodičia vraveli: z teba nikdy nič nebude, si nemožný; nedokážeme sa tešiť z darov iných, ak nás stále s niekým „lepším“ porovnávali. Ak nás porovnávali s „horším“ máme vštepenú nadradenosť... Tak skúsme sledovať svoje negatívne postoje voči bližným a pýtajme sa: Pane, kde korení tento môj problém..?

**Oratio:**

Pane Ježišu, pozývam Ťa teraz do všetkých mojich zranení, ktoré mi bránia mať správne rád seba, aj bližných. Začni uzdravujúci proces môjho vnútra a odhaľ korene mojej pýchy, menejcennosti, strachu, negativizmu, precitlivenosti... Som pripravený spolupracovať.

**Contemplatio:** Ježiš - Lekár môjho srdca



**Lectio:** Rim 13, 1-7

Táto časť je venovaná povinnostiam kresťana voči svetskej vrchnosti. Hovorí sa tu o podriadenosti, o meči ako znaku moci, o božskom pôvode vrchnosti. (To, že krajina má vládu, je podľa poriadku, ktorý ustanovil Boh. Ale to, akí ľudia v nej sú, to je ponechané slobodnej voľbe občanov. Por. KKC čl. 1901) Pavol sa dotýka aj dôležitých bodov morálky kresťana v tejto oblasti. Kresťan si má plniť svoje občianske povinnosti, dodržiavať zákony, platiť dane... (V tom čase nebola demokracia a cisárom bol Nero, známy svojimi nerestami a prenasledovaním kresťanov.)

**„Ak robíš zle, boj sa.“ „Preto je nutné podrobiť sa nielen pre hnev, ale aj pre svedomie.“ (4b; 5 ekum.pr;)**

**Meditatio:**

Je pravdou, že v tejto oblasti sme svedkami *do neba volajúcich hriechov*, ale to nás neopravňuje „bojovať“ proti nespravodlivosti tým, že budeme konať tak isto, alebo podobne. Aj tu platí to, o čom sme hovorili včera a predtým. Vyvarujme sa aj toho, aby sme súdili „tých hore“. Oni sa budú zodpovedať tomu istému Bohu, ako „tí dole“. Skúsme zaujať postoj: „Dnešné slovo je zrkadlom pre moju dušu, pre moje postoje.“ A hovorí jasne: Keďže Kristus za teba zomrel a preukázal ti tým milosrdenstvo - boj sa, ak robíš zle; alebo skôr: boj sa robiť zle. Nielen kvôli tomu, že ťa niekto uvidí, prichytí a v hneve potrestá, ale kvôli vlastnému svedomiu. Nebáť sa, keď robím zlé, nie je čosi hrdinské, je to choré. Pre kresťana by ani strach z trestu nemal byť tou najväčšou prekážkou „robenia zla“. Mala by to byť bázeň pred Pánom, teda strach, že zraním Niekoho, kto ma veľmi miluje. Naše svedomie nám to má pripomínať; ak je citlivé a správne formované Božím slovom. **Láska Boha k nám a naša k nemu by mala byť najväčšou zábranou pre konanie zla.** Ale má byť aj najsilnejšou motiváciou, prečo konať dobro. Týka sa každého dobra a zla, ale dnes špeciálne našich povinností voči autoritám. V škole, v továrni, vo firme, v štáte...

**Oratio:**

Spravodlivý Bože, Ty každému odplácaš podľa jeho skutkov; prosím Ťa, preukáž nám svoje milosrdenstvo..., Zhliadni na každú nespravodlivosť, zstaň sa utláčaných a prebud' svedomie tých, čo nás spravujú.

*Contemplatio: Ježiš, ktorý Slovom formuje moje svedomie*

**Lectio:** Rim 8, 31-39

Tento odsek je v Biblii krásne nazvaný: *Hymnus na Božiu lásku*.

Boh ušetril Abrahámovho syna Izáka, (Gn 22,12) aby nebol obetovaný, ale vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás. Ježiš Kristus je tým veľkým Božím darom, v ktorom sú zahrnuté všetky ostatné dary. Kto prijíma *dar Syna* a zostáva v ňom, prijíma v ňom všetko a nemusí sa báť odsúdenia, lebo Boh je na jeho strane. Sám Ježiš sa za neho prihovára. Božia láska je taká silná, že premáha všetko, čo sa nám stavia do cesty pri „návrate k Otcovi.“ Je bezkonkurenčne silnejšia než všetko ostatné. Preto v tom všetkom víťazíme.

**„...nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ (39)**

**Meditatio:**

Všetko, čo Kristus urobil v náš prospech, urobil z lásky k nám. Miloval nás ako prvý - skôr, ako sme my mohli milovať jeho. Toto spojenie je také silné, že ho nič nemôže narušiť. To, že nás tak miluje je nezmeniteľná realita. (To ale neznamená, že Boh schvaľuje všetko, čo robíme, alebo že sa mu to všetko páči.) Prijat' to môžeme iba vierou. Jednoducho uveriť, že nás Boh miluje. To nie je otázka citov, ale viery. **Môžeme Božiu lásku „necítiť“, môžeme ju „neprežívať“, ale to neznamená, že nás Boh nemá rád.** Tu sa naozaj nedá stavať na našich pocitoch.

Ja nemôžem zabrániť Bohu, aby ma miloval, ale môžem brániť svojmu srdcu, aby milovalo Boha. Každý hriech moju lásku k Bohu zraňuje. Smrteľný hriech dokonca ničí lásku v mojom srdci. (por. KKC čl.1855) Budem sa chrániť hriechu, aby som si nezatváral srdce pred Božou láskou a aby som Bohu jeho večnú lásku opätovoľ.

*Oratio: (por. vzbudenie lásky podľa Kompendia KKC, str. 210)*

Môj Bože, verím, že ma miluješ. Verím, že neexistuje nič, prečo by si ma prestal milovať. Ježišov kríž je toho dôkazom. *Aj ja ťa chcem milovať nadovšetko a kvôli Tebe milovať aj blížneho. Ty si najvyššie, nekonečné a dokonalé dobro a zasluhuješ si všetku lásku. V tejto láske som rozhodnutý žiť aj umrieť.*

*Contemplatio: Ježiš, ktorého láska je bez podmienok*

**Lectio:** Rim 9, 1-18

Touto kapitolou sa začína Pavlova rozprava o budúcnosti Izraela. Hovorí ako kresťan pochádzajúci zo židovstva, ako Žid, ktorý uveril v Ježiša ako Mesiáša. Jeho úcta a láska k vyvolenému národu bola taká veľká, že by bol kvôli nim obetoval aj svoju spásu. Miloval svoj národ láskou, ktorá bola ochotná trpieť. Vedel, že Boh daroval židovskému ľudu mimoriadne dary a napokon aj vlastného Syna, ktorý ako človek pochádza z ich rodu. Práve preto ho ich nevera zaráža. Jeho nádej pre budúcnosť národa sa opiera o Božiu slobodu pri voľbe. Tak ako si Boh slobodne vybral Izáka i Jakuba, slobodne si vyvolil celý národ. Boží zámer s ním teda nezostane nenaplnený, lebo Boh je verný svojim príslubom a Božie slovo nestráca na sile.

**„Na to som ťa povolal do života, aby som na tebe ukázal svoju moc a aby sa moje meno rozhlasovalo po celej zemi.“ (17 ekum. pr.)**

**Meditatio:**

Toto hovorí Písmo o faraónovi - zápornej postave v dejinách Izraela. Faraón nechcel pustiť Hebrejov z Egypta. Priečil sa Božiemu plánu, ale Boh aj tento odpor voči jeho vôli zmenil na dobro. Využil to na dosiahnutie svojho zámeru vytvoriť z Hebrejov svoj vyvolený ľud a preukázať mu priazeň. (8,28) Čo z toho pre nás vyplýva? Máme byť ako faraón, aby Boh oslávil svoje meno? Určite nie. Ak si Boh použije tvrdohlavého človeka, aby ukázal svoju lásku, slávu a moc, o čo skôr to všetko zjaví na človeku, ktorý je mu poslušný. A vo väčšej miere. **Boh každého z nás povolal do života, aby na nás zjavil svoju slávu.** Keď to prijmem a necháme sa ním viesť, jeho sláva bude veľká a veľké bude aj naše šťastie. Ak sa ním nedáme viesť, on môže osláviť svoje meno, ale my budeme vynechaní z jeho dobrodení.

**Oratio:**

Bože, darca života, Ďakujem Ti, že žijem. Ty si ma povolal do života, Ty si ma chcel, Ty si ma očakával, Ty si ma miloval, keď som ešte nebol ani „v pláne“ svojich rodičov. Prijímam Tvoj plán pre môj život a dovoľujem Ti, aby si cezo mňa oslávil svoje meno. Zjav v mojom živote svoju lásku a moc, nech ju zakusujem ja - i ostatní.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý ma povolal do života

**Lectio:** Rim 12, 17-21

Tu sa Pavol opiera o citáty z Biblie, ktoré poukazujú na lásku bez podmienok, bez trhlín. Vyzýva kresťanov, aby neriešili všetko z vlastného „uhla pohľadu“, ale aby nechali miesto „Božím súdom“ ( B. hnevu) a „premáhali zlo dobrom“. Napriek tomu, že tieto pravidlá sú ľahko zrozumiteľné, venujeme im viac priestoru. Každé jedno z nich by mohlo byť predmetom rozjímania, aby sme si lepšie uvedomili, ako ich žiť.

**„Nikomú sa neodplácajte zlým za zlé...“ (17)**

**„Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo.“ (21)**

**Meditatio:**

Tieto dve pravidlá veľmi úzko súvisia. Ak sa budem odplácať zlým za zlé, potom ma zlo premôže. Stanem sa človekom s „kamenným srdcom“. A nielen citlivosť srdca môžem stratiť, ale aj nebo. To preto, lebo bojujem zbraňami Zlého. Sám Ježiš povedal: „...všetci, čo sa chytajú meča, mečom zahynú.“ (Mt 26,52) Všetci, čo sa chytajú zbraní Zlého, týmito zbraňami budú porazení. On čaká iba na to, aby sme sa chopili jeho zbraní, lebo vtedy nás má blízko, sme „v jeho revíri“. Apoštol Peter burcuje: „**Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.**“ (1Pt 5,8) A dáva aj radu: „**Vzoprite sa mu, pevní vo viere...**“ (1Pt 5,9) Ak sa zlu nevzopriem - prehrám, lebo ma premôže. Ak sa mu vzopriem a budem naň odpovedať dobrom, potom ja premôžem zlo. Ide tu o moje vlastné dobro, o moju spásu. **Keď zlo premôže mňa, som chudák. Keď ja premôžem zlo, som víťaz.** Nebojme sa vstúpiť do tohto boja, lebo: „**Pán bude za vás bojovať, vy sa budete len diviť.**“ (Ex 14,4) Môžeme namietat': To je ďalšia požiadavka, ktorá v každodennom živote stojí veľmi veľa námahy! Áno, lenže čo nič nestojí, za nič nestojí. Ježiša to stálo všetko...

**Oratio:** (por. Ž 144)

*Buď zvelebený Pane, môj ochranca, Ty učíš moje ruky zápasit' a moje prsty bojovať. Ty si ku mne milosrdný a dodávaš mi odvahy, Ty si moje útočisko a môj osloboditeľ, moja záštita, na ktorú sa spolieham; Ty si bojovník, Ty si víťaz; ujmi sa môjho boja. Daj mi silu vzoprieť sa.*

**Contemplatio:** Ježiš - Víťaz na Golgote

*Lectio:* Rim 12, 9-16

Po rozprave o charizmách pre službu v Cirkvi Pavol hovorí o láske. S horlivosťou sa obracia na Rimanov a predkladá im celý rad praktických požiadaviek založených na láske. Načrtáva tak pravidlá kresťanského života, ktoré vedú k pokojným a veľkorysým vzťahom medzi jednotlivcami i v rámci spoločenstva. Láska zjednocuje mnohokrakosť darov, zabraňuje roztržkám, žiarlivosti a závidi pri službe.

„**Láska nech je bez pretvácky.**“ (9) ...*nepokrytecká* (ekum.pr.)

*Meditatio:*

Na úvod jedno upresnenie: Keď budeme teraz hovoriť o láske, tak nebudeme hovoriť o citoch. Budeme hovoriť o láske ako o rozhodnutí poslúžiť. Keď pociťujeme k niekomu city lásky, to nám môže našu službu voči nemu uľahčiť. Ale keď ich nepociťujeme, to nám nemôže zabrániť, aby sme mu lásku preukázali. O láske, ktorá je nepokrytecká, budeme uvažovať vo veľmi praktickej rovine. Predstavme si človeka, ktorý nám nie je práve veľmi sympatický. (Ak taký neexistuje, tak toho, pri ktorom ste sa „napálili“, ak ani taký nie je, tak na dnes máte voľno...) Predstavme si teda, že ide oproti nám. Láska káže, aby sme sa netváрили, že ho nevidíme. Môžeme zareagovať trojako. „*Nebudem sa na neho usmievať, nie som predsa pokrytec.*“ Je to síce bez pretvácky, ale nie je to láska. „*Usmejem sa, nech vidí, že...*“ Je to síce prejav lásky, ale nie je to bez pretvácky. Láska bez pretvácky reaguje: „*Pane, Ty vieš... ale z lásky k Tebe sa rozhodujem ... a usmejem sa.*“ **Nevadí, že sa nám to nie vždy podarí, dôležité je, aby sme sa pre lásku rozhodli.** Najlepším liekom na to, aby sme sa nemuseli pretvarovať, či trápiť pri podobných situáciách, je - dopredu pripraviť svoje srdce modlitbou. Ak vieme, že máme problém s nejakým človekom, modlime sa, aby nám Pán rozšíril srdce, aby sme v ňom mali „dost' miesta“ aj pre neho.

*Oratio:*

Duchu Svätý. Ty si láska medzi Otcom a Synom. Ty si láska aj v mojom srdci. Prosím Ťa, rozšír moje srdce na ľudí, ktorých nedokážem prijať takých, akí sú... Daj mi silu stále sa rozhodnúť pre lásku, byť schopným milovať ako prvý... aj tých, ktorí ma zranili.

*Contemplatio:* Ježiš, ktorý sa rozhodol pre lásku

*Lectio:* Rim 9,19-33

Pavol sa pomocou Biblie usiluje dokázať, že Boh milosrdenstva naďalej túži spasiť ľudstvo. Jeho vernosť prísľubom sa nestráca. Tí Izraeliti, ktorí sa spoliehali na zákon ako na zdroj spásy a spravodlivosti a neuverili v Krista, sú zodpovední za svoje poblúdenie a nedosiahli spravodlivosť. Keďže sa snažili dosiahnuť spásu konaním skutkov, nemohli ju dosiahnuť pomocou viery. Židovský ľud pri tejto svojej snahe narazil na *kameň úrazu - Ježiša Krista*. Prehliadol ho, nepoznal a neuveril. To bolo príčinou Pavlovho žiaľu. „Zvyšok“ Izraela (t.j. skupina verných) i tí, ktorí sa obrátili z pohanstva, spásu dosiahli. Židia i pohania tak tvoria nový ľud. Patria tam všetci, ktorí uverili v Krista a nespoliehali sa na svoje skutky. Tak to ohlasovali aj proroci.

„**Alebo nemá hrnčiar moc nad hlinou...?**“ (21)

*Meditatio:*

Boh prehovoril k prorokovi: „*Áno, ako je hlina v hrnčiarových rukách, tak ste vy v mojich rukách, dom Izraela.*“ ( Jer 18,6) V mnohých ľuďoch môžu vyvolať tieto slová vzdor a vzburu. Či sme my len také „nič“, s ktorým si Boh robí, čo sa mu zachce? Ale Božie slovo nám ponúka iný uhol pohľadu. V rukách majstra je všetko, čo vytvorí, majstrovské dielo. Spomeňme na diela slávnych majstrov... Čím je majster uznávanejší a slávnejší, tým má jeho dielo väčšiu hodnotu samo osebe. Tak aj my. **Sme dielom Majstra majstrov**, samého Stvoriteľa vesmíru a máme nesmiernu hodnotu už tým, že sme. V Božích očiach nijaký človek nie je viac, či menej hodnotný. A všednosť či vznešenosť našich služieb tiež nehodnotí podľa ľudských meradiel. **U neho je vznešená každá služba, ktorú my konáme vznešene**, z lásky k svojmu Majstrovi. Tu nemá miesto nijaké ľudské porovnanie, lebo čo je u ľudí „tohto sveta“ vznešené, pred Bohom je ohavné. (por. Lk 16,15)

*Oratio:* (por. Iz 64,7; Ž 139,14n)

Pane, Ty si náš Otec. My sme hlina a Ty si náš Tvorca, všetci sme dielom Tvojich rúk. Chválím Ťa, že si ma utvoril tak zázračne; všetky Tvoje diela sú hodné obdivu a ja to veľmi dobre viem. Som rád, že patríam takému vznešenému Majstrovi a uznávam Tvoju zvrchovanosť.

*Contemplatio:* Ježiš - vznešený Tvorca

**Lectio:** Rim 10, 1-11

Apoštol znova hovorí o svojej láske k židovskému národu a nástojčivo sa za nich modlí. Uznáva ich náboženskú horlivosť, ktorá však nie je v súlade s pravým poznaním Boha, lebo vierou neprijali Krista ako Mesiáša. Potvrďuje, že pravá spravodlivosť - spása, je z viery v Ježiša Krista. Toho predstavuje ako Pána, ktorého Otec vzkriesil z mŕtvych. (Slovo „Pán“ nás môže zvädzať k jeho nesprávnemu pochopeniu, lebo v slovenčine sa používa aj ako zdvorilostné oslovenie napr.: pán učiteľ... V prípade Ježiša ide o to, že slovo „Pán“ znamená „zvrchovaný vládca“, panovník. Takže nie „pán Ježiš“, ale *Pán - Ježiš*: *Pán* neba i zeme, nie „pán Boh“, ale *Pán - Boh*.)

**„Lebo ak svojimi ústami vyznáš „Ježiš je Pán!“ ...“ (9)**

**Meditatio:**

Ak má byť vyznanie „*Ježiš je Pán*“ úprimné, musí zahŕňať našu vieru, a uznanie reality, že On vládne nad všetkým, že je Pánom zeme i neba. Vyznať, že „*Ježiš je môj Pán*“ znamená prijať túto pravdu a podriať jej svoj život, uznať, že Ježiš má právo „hovoriť“ do môjho života. Má zahŕňať túžbu, aby sa Ježiš ujal vlády nad každou oblasťou môjho života. Pravdivo vyznať „*Ježiš je môj Pán*“ značí, že sa **môj život** prestane točiť okolo „môjho ja“ a **začne sa točiť okolo Krista**. Táto premena nenastane „zo dňa na deň“, ale krôčik po krôčiku. Keď som si „Pánom ja“, rozhodujem sa podľa svojich názorov, mám svoj rebríček hodnôt... Keď je mojim Pánom Ježiš, rozhodujem sa podľa evanjelia, som ochotný dať na prvé miesto Boha... Až prestanem vravieť: Zober si hocičo, len môj vzťah, túto vec, tamtú záľubu... mi neber a začnem dôverovať, že keď mi káže niečoho sa vzdať, tak iba preto, aby mi dal čosi lepšie. A to sú veci ťažké. Preto Písmo hovorí: „*Nikto nemôže povedať „Ježiš je Pán“, iba ak v Duchu Svätom.*“ (1Kor 12,3) A bez Ducha Svätého nikto nemôže povedať ani „*Ježiš je môj Pán*“. Lebo Duch Svätý dáva silu veriť a žiť „Ježišovu vládu“ nad vesmírom, ale aj nado mnou. On je ten, ktorý podriadi môj život Kristovi.

**Oratio:** Pane, náš vládca, aké vznešené je Tvoje meno na celej zemi!

Duchu Svätý, daruj mi milosť vyznávať a žiť, že Ježiš je Pánom - aj mojim Pánom. Zbav ma strachu úplne sa mu vydať. Podriaďujem Ti každú oblasť môjho života. Moje vzťahy, city, zdravie, financie....

**Contemplatio:** Ježiš - môj Vládca

**Lectio:** Rim 12, 1-8

Týmito veršami začína druhá časť listu, ktorá má veľmi praktický ráz, obsahuje konkrétne pokyny pre každodenný život. Je ale veľmi úzko spojená s „teológiou“ listu, lebo vykúpenie človeka skrze Ježiša sa má prejavovať jeho konkrétnymi skutkami. Apoštol vyzýva predovšetkým k tomu, aby kresťan prinášal sám seba ako živú obeť, ako službu Bohu. Potom hovorí o charizmách ako o prostriedku na službu bližným.

**„A nepripodobňujte sa tomuto svetu,...“ (2)**

**Meditatio:**

Najvyšším prejavom Božieho milosrdenstva bolo, že Boh poslal svojho Syna, aby nás vykúpil. Preto Pavol začína: *pre Božie milosrdenstvo vás prosím...* Pretože sa Ježiš obetoval za nás ako dar, darujme sa aj my jemu.(1) To vyžaduje: neprispôsobovať sa svetu. Aby to nebol iba vonkajší prejav, ale ozajstná vnútorná odovzdanosť, je nutné premeniť sa obnovou zmysľania. (Obnoviť svoje zmysľanie znamená zmysľať podľa Ducha Svätého, nie podľa ducha sveta, str.10. Pod „svetom“ sa rozumie to, čo sa odcudzilo Bohu a smeruje proti nemu.) „*Neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?!*“ (Jak 4,4) „*Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska.*“ (1Jn 2,15) **Kresťan, ktorého Pánom je Ježiš, nemôže žiť podľa „diktátu sveta“**. Ak takto žije, nepozná Božiu vôľu, nevie, čo je správne, čo je milé Bohu. Tak potom, aký je to kresťan?! Často sa sťažujeme: neviem si poradiť, neviem ako ďalej, čo mám robiť... Ak sa budeš držať sveta, jeho hodnôt a jeho rád, ani to nikdy vedieť nebudeš. Nebojme sa byť iní, Boží. (Např. obliecť sa pekne, ale nie vyzývavo; nekupovať veci „so smrtkou“...) Nebojme sa žiť vo svete, so srdcom „oddeleným od sveta“. Je to náročné, ale Božie. Tak budeme poznať, čo je Jeho vôľa a čo mu je milé. Budeme „svetlom sveta“. Vedť temnoty má svet už dost. (1Jn 5,18n)

**Oratio:**

Pane, Bože svetov. Je veľmi ťažké priznať si, že sa mi svet páči. Bojím sa byť iný. Ukáž mi, čoho sa mám pustiť, čo zo sveta milujem. Daj mi to poznať a k tomu veľa, veľa síl, aby som chcel byť darom pre Teba, nie pre „ducha sveta“. Daj, aby som si dal od Teba poradiť.

**Contemplatio:** Ježiš, mocnejší ako „duch tohto sveta“



**Lectio:** Rim 11, 25-36

Týmito veršami sa končí „teologická“, teda náuková časť tohto listu. Pavol vyjadruje istotu, že raz celý Izrael bude spasený, lebo Božie dary a povolanie sú neodvolateľné. Túto skutočnosť sám Pavol nazval tajomstvom, preto ostáva nepochopiteľná pre naše ľudské zmýšľanie. Je to zvrchovaný prejav Božieho milosrdenstva. Rozprava o „probleme Izraela“ je zakončená chválospevom ospevujúcim Božiu múdrosť, ktorá sa prejavuje v pláne vykúpenia tak Židov, ako aj pohanov. Tak Pavol zdôrazňuje úplnú závislosť všetkého stvoreného na Bohu, lebo On je tvorcom a udržovateľom, ako aj konečným cieľom všetkého. Stvorenstvo je určené k tomu, aby oslavovalo a zvelebovalo Boha. (1,21) „... **teraz ste dosiahli milosrdenstvo**“... (30)

**Meditatio:**

Izrael bol neposlušný a neveril, že Ježiš je Bohom sľúbený Mesiáš. Nuž Boh preukázal svoje milosrdenstvo pohanom, aby mohli uveriť. Teraz sa zase milosrdenstvo preukazované pohanom stáva základom pre milosrdenstvo, ktoré bude preukazované Izraelu.

**Božie milosrdenstvo je nesmierne.** Je otvorené pre tých, ktorí nikdy neverili, aby mohli uveriť. Ale aj tí, ktorí verili a stali sa „neposlušnými“, môžu v neho dúfať. Ak sa obrátíme a voláme v pokání k nemu, Boh nám každú neposlušnosť voči nemu nielen odpustí, ale urobí nás aj poslušnými. On v hĺbke mení naše srdcia.

**Oratio:** (Zjv 4,11; 15,3n; 7,12)

Oslavujte Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky!

„Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť a moc, lebo Ty si stvoril všetky veci: z Tvojej vôle boli a sú stvorené.“

„Veľké a obdivuhodné sú Tvoje skutky, Pane Bože všemohúci; spravodlivé a správne sú Tvoje cesty, Kráľ národov. Kto by sa nebál, Pane a neoslavoval Tvoje meno?! Ved' Ty jediný si svätý; prídu všetky národy a budú sa Ti klaňať, lebo sa zjavili Tvoje spravodlivé súdy.“

Amen! Dobrorečenie a sláva, múdrosť a vďaka, česť a moc i sila nášmu Bohu na veky vekov. Amen!

**Contemplatio:** Ježiš - Kráľ národov**Lectio:** Rim 10, 12-21

Ježiš je Pánom všetkých a všetkého. Je bohatý pre všetkých, ktorí ho vzývajú. Po tomto vyjadrení Pavol obžalúva židovský národ, že neprijali toto Božie bohatstvo. Napriek tomu, že mali možnosť počuť Pravdu, nechceli počúvať a uveriť. Ich nevedomosť predpovedali aj proroci a vystríhali ich, aby sa nestavali proti Božiemu zjaveniu. Preto ju nemožno ospravedlniť. Nový vyvolený ľud bude zahŕňať tých, ktorí Boha nehľadali, ale keď ho stretli, tak ho prijali.

„**Celý deň som vystieral ruky k ľudu nevernému a vzdorovitému.**“ (21)

**Meditatio:**

Božia vláda nad všetkým je oprávnená, lebo všetko je dielom jeho rúk. Boh všetko stvoril a všetko aj svojou rukou udržiava. Je voči svojmu stvoreniu starostlivý. Z celého stvorenia iba človek môže slobodne a vedome prijať dobroty, ktoré Boh ponúka. Izraeliti ich nechceli prijať, keď im to dával cez prorokov, ani cez jeho vlastného Syna. Preto sa Boh „sťažuje“: „**Celý deň som vystieral ruky**“, a oni si to nevšimli, nechceli to vidieť, ani prijať.

Teraz je namieste otázka, **či my vidíme Božie ruky vystreté k nám.** Prijímame Božie dobrodenia cez Božie slovo, sviatosti, Cirkev, cez pápeža - veľkého proroka dnešných dní, cez ľudí, cez „náhody“...? Tiež ide o to, či vnímame to Božie „celý deň“, čo znamená neustále. Koľkokrát cez deň si uvedomíme jeho prítomnosť, jeho starostlivosť? Ako často myslou *zaletíme* k nemu? Zrátajme si, koľko ráz sme to urobili včera alebo dnes. Lebo Boh aj v dnešný deň hovorí: „**Celý deň vystieram ruky k svojmu ľudu**...“ Už iba od nás záleží, či dodá: k ľudu neposlušnému a vzdorovitému, alebo k ľudu, ktorý sa ku mne obracia.

**Oratio:** (Ž 8)

Bože, keď hľadím na nebesia, dielo Tvojich rúk, na mesiac a na hviezdy, ktoré si Ty stvoril: čože je človek, že naň pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš? Čože som ja, že ku mne vystieraš svoje ruky? Pane, urob ma vnímavým na prejavy Tvojej starostlivosti. Nauč ma obracať sa k Tebe *celý deň*. Pritiahni si ma k sebe a drž ma vo svojej blízkosti.

**Contemplatio:** Ježiš, ktorý ku mne vystiera svoje ruky

**Lectio:** Rim 11, 1-10

Na začiatku kapitoly Pavol rozhodne odmieta možnosť, žeby Boh zavrhol svoj ľud. Poukazuje na to, že on a ďalší Židia, ktorí prijali Krista za Mesiáša, sú toho dôkazom. Uvedomuje si, že kresťanov zo židovstva nie je veľa, ale uvádza príklad z čias proroka Eliáša, kedy Židia upadli do modloslužby. Ľud sa klaňal Bálovi, len malá časť zostala verná jedinému pravému Bohu. Ich bolo tiež málo, ale Boh bol s nimi.

**„Ponechal som si 7000 mužov, ktorí nezohli kolená pred Bálom.“ (4)**

Biblické číslo 7 je spojené s tajomstvom a symbolizuje dokonalosť a plnosť. Teda sedemtisíc mužov vyjadruje plnosť tých, ktorí zostali verní, aj keď ich nebolo plno.

**Meditatio:**

Boh nezavrhol svoj ľud. Ani vtedy, ani teraz. To neznamená, že sa všetci zachránili, ale že všetci dostali na záchranu šancu. „Zvyšok“ – tí, ktorí zostali verní Bohu - túto šancu využili. Tak sa stali nositeľmi Božích prisľúbení, Božích dobrodení pre čas, v ktorom žili, aj pre ďalšie generácie. Odkedy si Boh vyvolil Abraháma, aby z neho utvoril svoj ľud, tento ľud upadal do nedôvery, ľahostajnosti, modloslužby, do ťažkých previnení voči svojmu Bohu. Boh neodvolal svoje povolanie a vyvolenie, ale jeho nositeľom zostalo „pár verných“. Oni „uniesli“ a zachovali Božie povolanie a vyvolenie. Tak to bolo cez celé dejiny Izraela, za čias zrodu Cirkvi, aj v jej temných storočiach. Tak je to aj teraz. Keď niektorí z Cirkvi zblúdili alebo blúdila, to neznamená, že prestala byť Bohom vyvoleným národom. Ani vtedy nie, keby ich bola väčšina. **Našou úlohou je starať sa o to, aby sme „nezohli kolená pred bohom tohto sveta“**, ale aby sme patrili k „vernému zvyšku“. Takto budeme nositeľmi Božích prisľúbení pre svoje rodiny, pre dnešné časy, pre budúce generácie... (Nemusí nás byť veľa, stačí, že budeme svätí.) Nech sú pre nás povzbudením Ježišove slová: „*Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo.*“ (Lk 12,32)

**Oratio:**

Verný Bože! Ty si sľúbil Petrovi, že Cirkev ani pekelné brány nepremôžu. Chcem stáť na tejto viere a prosím o milosť: Zachovaj ma vo vernosti k Tebe a k Cirkvi. Chcem patriť k Tvojim verným.

**Contemplatio:** Ježiš, pred ktorým zohýnam kolená

**Lectio:** Rim 11, 11-24

Pavol sa tu predstavuje ako apoštol pohanov. Rozvíja myšlienku, že Boh použil odmietanie Izraela, aby aj pohanom otvoril cestu spásy. Boh preštepil „planú olivu“ - pohanov, na „ušľachtilú olivu“ - starozákonný Izrael; on je tým kmeňom, z ktorého čerpajú život kresťania z pohanstva. Preto ich Pavol upozorňuje, že sa nemôžu vyvyšovať nad Židov. Aj oni môžu ešte byť naspäť naštepení, teda prijať Krista. Z planej olivy sa nezískava olej. Už v starozákonnej dobe naštepovali konárik plodnej olivy na planú olivu.

**„ak je ich pád pre svet bohatstvom..., o koľko viac ich plnosť?!“ (12)**

**Meditatio:**

Boh aj z „potknutia sa“ Židov vyťažil dobro pre pohanov, bohatstvo pre svet. Aj z mojich chýb a pádov môže Boh vyťažiť dobro pre iných - prinajmenšom „odstrašujúci príklad“. To ma však neopravňuje hrešiť! **O koľko väčšie dobro by vzišlo z mojej svätosti!** Tá vo veľkej miere záleží od toho, na čo na nechám „naštepitiť“ (kto je za tým); k čomu prirastie moje srdce. Ak som zakorenený v Božom slove, „životodarná miazga Ducha“ celkom prenikne moje vnútro, myslenie, rozhodovanie, konanie... tak ako miazga z koreňa prenikne vetvy, listy i ovocie stromu. Ak som celé hodiny ponorený v bulvárnej tlači, nekonečných telenovelách, či iných pochybných filmoch, hrách, hudbe; ak je pre mňa „partia“ určovateľom hodnôt... moje srdce tam zapustí korene, a duch čo v nich prúdi (!) - bude prúdiť aj mnou. Až ma celkom otrávi to, o čom si myslím, že mi prináša život, alebo aspoň „lepší“ život. Srdce zapúšťa korene v tom zdroji, z ktorého očakávam svoje šťastie. „*Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.*“ (Lk 12, 34) (Nech si nikto z nás nenahovára, že jeho vnútro spomínané veci negatívne neovplyvňujú. Presvedča niekto sám seba, že ak hodí špongiu do vody a nechá ju tam ponorenú, zostane suchá?)

**Oratio:** (pieseň)

*/:Svätosť je:/ to, po čom túžim. Svätosť je, čo potrebujem. /:Svätosť je:/ to, čo chceš odo mňa Ty. Vezmi si moje srdce, vezmi si moju myseľ, vezmi si moju vôľu... Chcem byť Tvojím, Pane...*

**Contemplatio:** Ježiš - jediný zdroj života